

Marijan F. Kranjc

Admiral Stane Brovet, najprej Slovenec, šele potem vse drugo! (ob tretji obletnici smrti)

Te dni je minilo tretje leto odkar je 10. junija 2007 v 77. letu starosti v Beogradu preminil Stanislav (Stane) Brovet, admiral (v rangu generalpolkovnika), namestnik zveznega sekretarja za ljudsko obrambo SFRJ (1988–1991).

Admiral Stane Brovet, namestnik Zslo, 1991
(vir: www.stanebrovet)

Admiral Brovet je v tistem prelomnem zgodovinskem obdobju zasedal tretji formacijski položaj po važnosti v JLA. Bil je tudi drugi Slovenec, ki je v JLA dosegel ta najvišji položaj (prvi je bil generalpolkovnik Stane Potočar, načelnik GŠ JLA v obdobju 1973–1979).

Rodil se je 14. maja 1930 v Josipdolu pri Ribnici na Pohorju. Oče Rupert, rojen na Bledu, s koreninami v Kropi, pa v Čabru, po ustnem izročilu pa celo v Franciji ali na Nizozemskem, je bil napredno usmerjen (član Sokola). Kot gozdarski inženir je po prvi svetovni vojni dobil delo v rudniku granita v Josipdolu (gradili ozkotirno železnico), kjer se je tudi poročil z Angelo roj. Mrak iz Raven na Koroškem. V zakonu sta imela troje otrok. Bojan (1928) in Stane (1930) sta se rodila v Josipdolu, hčerka Irena (1944) pa v Trebnjem. Po gospodarski krizi so se preselili v Trebnje, k staršem. Mati je dobila službo poštno uslužbenke na Suhorju, kjer sta Bojan in Stane začela obiskovati osnovno šolo. Nato so se preselili v Mengeš, zatem pa 1941 v Domžale. Tako je Stane dokončal osnovno šolo v Mengšu, nižjo gimnazijo pa začel obiskovati v Ljubljani zatem pa v

Domžalah. Oče je bil po aprilu 1941 kot rez. častnik VKJ v nemškem ujetništvu v Osnabrücku, od koder se je kmalu vrnil k družini. Ker v Domžalah Stane ni mogel nadaljevati šolanje, se je preselil k materini sestri na Ravne na Koroškem, od koder se je z vlakom vozil v Celovec in tam nadaljeval gimnazijo. Zaradi vojnih razmer potovanja niso bila ravno varna, pa so mu starši našli stanovanje v Celovcu, po zavezniškem bombardiranju pa je bila gimnazija premeščena v mladinsko taborišče ob Milstadskem jezeru.

Oba z bratom Bojanom sta sodelovala z OF oz. Skojem, zatem pa v začetku 1945 odšla v partizane, vendar ne v isto enoto. Po končani vojni je bil Stane kot mladoletnik demobiliziran in je nadaljeval gimnazijo v Novem mestu. Oče je po osvoboditvi postal okrajni gozdar v Trebnjem, mati pa upravnica pošte. Nazadnje sta živela v Novem mestu, kjer sta tudi pokopana.

Mladi pohorski partizan pa ni dolgo vzdržal v gimnazijskih klopeh. Kmalu se je opredelil za mornarico in tako se je tudi nadaljevala njegova vojaška kariera v jugoslovanski vojni mornarici, kjer je dosegel admiralski čin, podobno kot so to zmogli pred njim še nekateri drugi Mariborčani – viceadmiral Viljem Tegetthoff (1827–1871), kontraadmiral Heinrich Denning (1833), kontraadmiral Pavel Pachner (1847), mornariški generalni komisar Rupert Pivec (1863) in admiral Josip Černi (1903–2000).

V obdobju 1947–1950 je končal v Divuljah pri Splitu Vojaškopomorsko učilišče z odličnim uspehom. Dva najboljša odličnjaka, praporščaka, Isatbegović Muradif (nazadnje kapetan bojne ladje, vojaški ataše v Indoneziji, pokojni) in Džabić Reuf (kapetan bojne ladje, 1991 emigriral v Turčijo), oba Bosanca, sta bila po zaključku šolanja proglašena za »Titova gojenca«. Z njim v 3. četi (2. razred učilišča je bil razdeljen na 4 čete, skupaj 350 gojencev) je bilo tudi nekaj Slovencev, Stane Brovet pa se je največ družil z Marjanom Gostičem, ki je bil nazadnje kot kapetan bojne ladje predavatelj v Višji vojaškopomorski akademiji v Divuljah pri Splitu. Njegov sošolec Jože Brezec, kapetan bojne ladje in načelnik kadrovskega oddelka Poveljstva vojaškopomorskega območja v Splitu, se ga spominja kot izredno inteligentnega in prizadevnega gojenca, ki je imel poseben smisel za tuje jezike.

Po končanem šolanju so vsi gojenci s činom praporščaka, ki je takrat veljal kot prvi častniški čin, bili večinoma razporejeni na različne dolžnosti na ladje jugoslovanske vojne mornarice. Zastavnik Brovet pa je bil sprejet v Kos – Kontraobveščevalno službo JA in razporejen na dolžnost operativca v samem Vojaškopomorskem učilišču v Divuljah. Po enem letu je bil zaradi potreb službe sprejet v vojaško obveščevalno službo, izredno povišan v podporočnika pomorstva in postavljen za sekretarja prvega vojaškega atašeja polkovnika (nazadnje generalpolkovnika) Bruna Vuletića v Pekingu na Kitajskem, kjer je ostal pet let. Po povratku iz Kitajske je bil razporejen na dolžnost referenta v II. Upravi GŠ.

Leta 1960 je bil zaradi pridobivanja potrebnega trupnega staža (vkrčavanja) razporejen na rušilec »Durmitor« v 1. pomorski floti JVM v Splitu, vendar se je že po enem letu vrnil v Beograd. Kmalu zatem je bil poslan v Rim, Italija, na dolžnost pomočnika vojaškega oz. pomorskega atašeja, kjer se je zadržal do leta 1965.

Iz tega obdobja je zanimiva zgodba, da je v Rimu stanoval (sprejel ponudbo) pri načelniku italijanske pomorske obveščevalne službe, pa je bil tako tudi legalno na izvoru vseh potrebnih podatkov.

Kot partizanski kader je s činom poročnika bojne ladje leta 1966 izredno končal enoletno Višjopomorsko vojaško akademijo v Divuljah pri Splitu z odličnim uspehom, bil oproščen izpita za čin in bil tako povišan v kapetana korvete. Ker je tekoče obvladal skoraj vse svetovne jezike, delno tudi kitajski, je bil zelo uspešen pri opravljanju vojaškodiplomatskih dožnosti. Tako je zanimivo, da je bil v Londonu celo dvakrat, najprej od leta 1967 kot kapetan korvete na dolžnosti pomorskega, zatem pa kot kapetan bojne ladje od 1979–1981 tudi vojaškega atašeya SFRJ. S te dolžnosti se je predčasno vrnil v Beograd, kjer je namesto obolelega polkovnika Janeza Cerarja (v obdobju 1976–1980 vojaški ataše v ZR Nemčiji), postavljen na dolžnost pomočnika načelnika II. Uprave GŠ JLA. V tem obdobju je izredno končal tudi Vojno šolo JLA (Ratna šola JNA). Zatem je kot odličen analitik in vojaškodiplomatski predstavnik postavljen s činom kontradmirala za načelnika II. Uprave (obveščevalne) GŠ JLA (kot drugi Slovenec, po generalpolkovniku Radetu Pehačku), katero dolžnost je uspešno opravljal v obdobju 1984–1988, ko je bil tudi povišan v čin viceadmirala.

Bil je dvakrat poročen. Prvič se je ločil 1965. Druga soproga Liljana in hčerka Tamara živita v Beogradu. Umrl je zaradi pljučnega raka.

Sestra Irena živi v Ljubljani, brat Bojan pa v Mengšu.

Kontraadmiral Stane Brovet, načelnik II. Uprave GŠ JLA (1984–1987)

Ko je takratni generalpolkovnik Veljko Kadrijević postavljen 1988 za zveznega sekretarja za ljudsko obrambo, si je za svojega namestnika izbral viceadmirala Staneta Broveta, ki je kot načelnik II. uprave GŠ JLA odlično poznal mednarodne razmere in odnose tujine do SFRJ in JLA posebej. Kot namestnik zveznega sekretarja je admiral Brovet pretežno »pokrival« civilno področje, kar pomeni, da je bil koordinator delovanja JLA z takratnim Zveznim izvršnim svetom, Zvezno skupščino SFRJ in nazadnje tudi s Predsedstvom SFRJ. Prebivalci nekdanje Jugoslavije se ga še dobro spominjajo iz raznih agencijski in TV poročil, ko je sodeloval pri delu navedenih zveznih organov. V čin admirala (rang generalpolkovnika) je povišan na tej dolžnosti, ob koncu 1991 pa je prejel visoko vojaško odlikovanje – red Svobode.

Ni pa bil admiral Brovet nikakršni svetovalec Anteja Markovića, zadnjega predsednika Zis v Beogradu, kakor je to napačno zapisano v velikem slovenskem biografskem leksikonu – Osebnosti, pa tudi ni vodil nobenih vojaških operacij junija 1991 na Dubrovnik (za to dejanje je bil v Den Haggi obsojen generalpolkovnik Pavle Strugar). O

tem sem sicer javno obvestil odgovornega urednika leksikona Martina Ivaniča, vendar je vprašanje, ali bo izšla 2. izdaja in v njej tudi popravek. Naj dodam, da je omenjena napaka po vsej verjetnosti proizvod kakšnega desničarskega »zgodovinarja«, pravzaprav je nekritično prepisana z Googla.

Ko je po razbijanju SFRJ sledil tudi razpad JLA, je takratni srbski predsednik Slobodan Milošević v prvi polovici leta 1992 nameraval spraviti ostanke nekoč četrte evropske armade pod nadvlado srbskega vojaškega lobija. Temu sta najbolj nasprotovala armadni general Veljko Kadijević in admiral Stane Brovet, nakar je sledila njuna prisilna upokojitve, seveda skupaj z veliko skupino 92 generalov jugoslovanske usmeritve.

Dejansko se je razpad JLA začel 6. januarja 1992, ko je armadni general Veljko Kadijević ponudil svoj odstop, pa je za njegovega naslednika imenovan generalpolkovnik Blagoje Adžić, dotedanji načelnik GŠ JLA. Pod Miloševićevim pritiskom so kmalu zatem iz JLA odstranili v treh etapah, poleg slovenskih in hrvaških, tudi vse ostale generale jugoslovanske usmeritve. Tako je februarja 1992 načrtovano, da se odstrani 33 generalov, vendar so jih nazadnje odstrani samo 28, med njimi na prvem mestu tudi admirala Broveta. Kmalu zatem, maja 1992, so upokojili še 38 generalov, med njimi tudi generalmajorja Aleksandra Vasiljevića in Simeuna Tumanovo, načelnika Varnostne službe JLA in njegovega namestnika. Tako je od nazadnje »očiščene« JLA, nastala Vojska Jugoslavije od 20. 5. 1992 do 4. 2. 2003. Maja 1993 sta bila odstranjena še dva sprta in tudi sporna generala – Domazetović in Bošković, skupaj torej 68. In na kraju še podatek, da je dne 8. 6. 2006, po razpadu Zvezne republike Jugoslavije (odhodu Črne Gore), oblikovana Vojska Srbije kot oborožena sila nove države – Republike Srbije.

Od nekdanje JLA je tako ostala le še množica nezadovoljnih vojaških upokojencev z minimalnimi pokojninami (za vodo in elektriko) in nesrečnih članov njihovih družin, ki so dobili zasilna stanovanja po vojašnicah in barakah.

Z admiralom Brovetom sva bila dobra znanca, po upokojitvi tudi prijatelja. Stik sva seveda vzpostavila že leta 1984, ko je admiral Brovet postavljen za načelnika II. Uprave GŠ JLA, jaz pa za načelnika varnostnega odseka 9. armade v Ljubljani. Uradno sva obiskala Ivana Eržena, takratnega načelnika Sdv. Bil mi je tudi predsednik izpitne komisije za čin generalmajorja, pa me je v šali tolažil, naj se ne bojim izpita, saj še vedno velja pravilo, da na tem izpitu ne padajo le bodoči generali v Beogradu in duhovniki v Vatikanu! Seveda pa na samem izpitu ni pokazal nobenega »usmiljenja«, pa čeprav sem na koncu pridelal prav dobro oceno.

Admirala Broveta omenjam predvsem zato, ker gre za zelo pomembno (slovensko) vojaško osebnost SFRJ, predvsem pa se mi zdi, da je že prišel čas, da se tudi javno pravilno ovrednoti njegova vloga v procesu razbijanja tretje Jugoslavija!

Osebnost sem to že naredil 1998 v knjigi *Balkanski vojaški poligon*, ko sem nedvoumno zapisal, da bomo (bodo) Slovenci čez petdeset let postavili spomenik admiralu Brovetu in generalu Kolšku, podobno kot smo to storili generalu Maistru! Zasledil sem dve tri desnosredinske floskule, večina pa je po že stari navadi previdno molčala.

Nekateri zamerljivi osamosvojitelji so sredi 1991 in tudi še pozneje admirala Broveta krivično zmerjali kot izdajalca slovenskega naroda, pa četudi je odigral nadvse

pomembno vlogo pri vzpostavljanju mira in preprečevanju nastajanja še hujših konfliktov med JLA in takratnim republiškim vodstvom Slovenijo.

Med opravljanjem izpita za čin generalmajorja, Beograd, junij 1989¹

Prišel je tudi v Ljubljano, da bi pomiril strasti, pa so ga nekateri pogajalci sprejeli kar opasani z revolverji, obenem pa ga je organizirana skupinica nekakšnih demonstrantov plakatno in verbalno zmerjala z izdajalcem! Admiral Brovet je hladnokrvno požrl žalitve, čeprav je lahko demonstrativno zapustil sestanek in predlagal kakšne povračilne sankcije. Vendar ni bil maščevalen človek!

Vedel je tudi kdo je dejanski organizator mini demonstracij in provokacij s plakati in vzkliki: Izdajalec! Povsem neprimerno in nedržavotvorno pa je bilo pojavljanje (dveh) oboroženih pogajalcev. Vse to nam marsikaj pove, predvsem pa je dejstvo, kako so bili nekateri ljudje v tistem času indoktrinirani, da so prav verjeli, da do mirnega izhoda iz krize ni mogoče priti, zato je bila oborožena intervencija s strani JLA na Slovenijo skoraj neizbežna, vse po zaslugi prav takšnih provokatorjev in njihovih tujih mentorjev! Lahko bi se konfliktu izognili, kot so to storili Makedonci ... Ampak, že znano je splošno načelo umazane politike, da more biti vsaka stvar polita s krvjo, če želi postati sveta, da bi se lahko iz tega razvil nekakšen zgodovinski ali politični mit o zaslugah. Poznamo namreč tiste, ki so takrat glasno vpili: »Kri, kri – krvi nam treba!«

To se je menda slišala tudi v Beogradu, pa so jastrebi iz JLA takoj planili. Tudi po Brovetu.

¹ Osebni album avtorja: z desne na levo: generalmajor Mihailo Pavičić, član, admiral Stanislav Brovet, predsednik, generalmajor prof. dr. Radovan Radinović, mentor in polkovnik Vlado Marojević, sekretar ter avtor

Nedvomno je bil admiral Brovet najprej Slovenec, šele nato admiral, namestnik zveznega sekretarja in vse drugo! Kadarkoli sva se srečala, sva se pogovarjala slovenski. Zgodovinsko je tudi dejstvo, da je bil admiral Brovet odločen zagovornik celovitosti Jugoslavije, dosleden zagovornik Titove ideje bratstva in enotnosti vseh jugoslovanskih narodov in tudi koncepcije SLO in DSZ!

In morda glavno, nesporna je zasluga admirala Broveta, da je prišlo do brionskega sestanka in da je v imenu JLA podpisal brionsko deklaracijo. Zasluge za odhod JLA iz Slovenije so vsekakor Brovetove, saj je dobro vedel, kaj so vse načrtovali »jastrebi« v vrhu JLA, pa je zato tudi dr. Janezu Drnovšku nakazal to možnost. S tem se je tudi distanciral od vseh načrtovanih dejanj ekstremistov in delno tudi moralne odgovornosti za iste.

Kot profesionalni vojaško-diplomatski obveščevalec je odlično poznal ne samo globalne tendence razvoja, temveč tudi vsa ozadja svetovnih velesil v njihovih načrtih za interesne sfere in dominacijo svetovnega kapitala. Bil je suptilni analitik mednarodnih odnosov in skrivnih načrtov sosednih držav do SFRJ. Vem zagotovo, da je bil po združitve obeh Nemčij tudi avtor ideje o »četrtem nemškem rajhu«, saj je v svoji analizi upošteval ne samo nekdanje nemške strateške usmeritve po znanem »Drank nach Osten«, temveč tudi tiste »Drank nach Adriatic«. In končno, admiral Brovet je po svojih prijateljskih obveščevalnih zvezah na visokem nivoju vedel tudi za vse obveščevalne infiltracije Cie, IS, Kgb in Bnd v posamezne jugoslovanske republike in njihove strukture, vodstva.

Ko so leta 2000 v času natovskih napadov na Beograd v nekem zaklonišču dr. Slavka Becele Ranković, generalmajor Franc Peterka in admiral Stane Brovet prebirali moj *Balkanski vojaški poligon*, mi je slednji poslal tudi svojo pozivno oceno in čestitko za pogum. Imel je samo pripombo, da Jovičevi spomini dejansko predstavljajo 70% dezinformacij, 20% poluradnih in samo 10% uradnih resnici o JLA! Dejansko naj bi šlo za programiran protiarmadni pamflet, menda celo po naročilu sosedne obveščevalne službe (kjer je nekoč Borislav Jović bil tudi ambasador).

Admiral Brovet je tudi s posebno naklonjenosti sprejel moj prevod in uvodno študijo v knjig spominov *Življenje z Leko*, sicer svoje sosede dr. Slavke Becele Ranković. Bil je tudi zadovoljen s *Slovensko vojaško inteligenco* in *Plavo gardo*, vendar pa ni dočakal *Spopada nizke intenzivnosti*, za katero me je tudi vzpodbujal.

In še eno resnico moram omeniti, ki naju z admiralom Brovetom povezuje in kar sva naknadno ugotovila v osebni korespondenci. V akciji slovenskega političnega vodstva, da si pred osamosvojitvijo zagotovi podporo (ali pa vsaj nevtralnost) med slovenskimi generali – admirali v JLA, ki jo je menda vodil osebno Jelko Kacin, sva kot črni ovci izpuščena samo midva z admiralom Brovetom – on v Beogradu, jaz v Bitolju (zvedel sem tudi za emisarja, sicer pokojnega polkovnika, tudi pripadnika varnostne službe, ki je bil poslan na razgovor k pokojnemu generalpolkovniku mag. Konradu Kolšku v Zagreb).

Seveda pa je admiral Brovet imel tudi dve napaki, ki sem mu jih jaz osebno prijateljski očital kot »hude«, vendar jih ni priznal. Zato bo morda zanimivo, da jih tudi razložim.

Kot prvo, priznal je, da je dosleden legalist, saj je tudi v zadnjem intervjuju z B. Gombačem ponovil, da je vsa njegova resnica v ohranjenih dokumentih in postopkih v okvirih zakona. Tako je bil tudi odločen nasprotnik sugeriranega vojaškega udara (admiral flote Branko Mamula, generalpolkovnik Stevan Mirković in drugi), ker bi šlo za protiustavni akt, pa tudi prakso, ker so vse vojaške hunte nepopularne in nerade sestopajo z oblasti). Bil je tudi prepričan, da bi v tem slučaju intervenirale tudi natovske vojaške sile, kar bi lahko privedlo do intervencije takratne sovjetske armade pod vodstvom maršala Jazova in partijskega voditelja Gorbačova. Povsem se je strinjal z mojo oceno, da je dejansko šlo za načrtovano razbijanje Jugoslavije, kjer so prevladovali zunanji faktorji (60 odstotkov). Podobno ocena sta imela tudi z generalom Kadrijevičem, s tem, da to razmerje nista vezala za določene odstotke.

In druga, nič manj usodna napaka je bilo znano stališče admirala Broveta, da je potrebno za vsako javno reagiranje pripadnika JLA imeti osebno dovoljenje zveznega sekretarja za ljudsko obrambo, kar je bilo določeno tudi s Pravilom službe v JLA. V zvezi s tem me je nekajkrat opomnil, ko sem brez dovoljenja v slovenskih medijih objavljaj svoja mišljenja in zavračal »napade na JLA«. Njegovo stališče je bilo, da je to naloga partijsko-političnih organov. Jaz se s tem seveda nisem strinjal, saj sem menil, da se nacionalizem v svojih sredinah lahko učinkovito razbija samo s hitro in odločno protiakcijo, ne pa z raznimi demantiji in zapoznelimi odgovori. Nazadnje mi je celo pritrdil, ko je moral takratnemu predsedniku republiške skupščine zatrditi, da sem imel prav, ne pa neki poslanec, ki je napačno citiral Staneta Dolanca!

Bil pa je tudi proti moji nameri, da ga poskušam zavarovati pred »napadi« iz Mladine, konkretno pred dezinformacijami, ki jih je širil novinar Ali Žerdin. Čeprav se je admiral Brovet strinjal, da je tudi sam bil žrtev določenih kompromitacij in dezinformacij po načelih doktrine spopada nizke intenzivnosti (s katero sem pri njem tudi »doktoriral«), se je čutil toliko sigurnega, da na laži in podobne konstrukte ni hotel reagirati, pa čeprav sem ga prepričeval s tistim znanim slovenskim rekom, da desetkrat ponovljena laž postane resnica.

Šlo je za Mladinin članek z dne 22. 10. 1991, bolj rečeno Žerdinov pamflet proti admiralu Brovetu (kasneje leta 1997 si ga je še posebej dobro sposodil v knjigi *Generali brez kape*), češ, da je bil pripadnik nemškega hitlerjugenda (enako so v Mladini »napadli« Staneta Dolanca), da je arijec in pripadnik velikega nemškega rajha! Premeteni novinar je kot pričo celo navedel koroškega Slovenca in veterinarja dr. Marka Dumpelnika, ki naj bi bil Brovetov sošolec v nekakšni višji šoli pod pokroviteljstvom hitlerjugenda v Celovcu in Miljah na Koroškem. Da bi bil pa še bolj prepričljiv, je objavil kopije ene od treh šolskih spričeval (brez arhivskih oznak), ki bi naj vse to dodatno dokazovalo in potrjevalo. Seveda mi je zadeva bila takoj sumljiva, saj sem poznal tudi prakso Sdv, da z raznimi falzifikati »dokazuje« grehe in operativne postopke (glej Spasićevo Podlasico...!). Admiral Brovet pa je vztrajal, naj zadevo pustim pri miru, saj bo resnica prej ali slej prišla na dan.

In prav to se je zgodilo nedavno tega. Pri razkrivanju ozadja znane diverzije v Celovcu avgusta 1979, ki sta jo izvedla (in priznala) Luka Vidmar (tudi moj znanec iz Sdv) in Marina Blaj, se je tudi razkrilo, da dr. Marko Dumpelnik ni bil samo novinarski vir, temveč, tako dokument Rsnz z dne 20. 10. 1979, pod oznako državna tajnost navaja, da je

imenovani sodeloval v treh diverzantskih akcijah na Koroškem (Kornič, Škocjan in Koprniško jezero), da sicer ni bil sodelavec Sdv, vendar je »na razne načine ponujal svoje sodelovanje«, ki pa ni bilo sprejeto, ker se je menda smatralo, da je provokator. Seveda, pravljica za majhne otroke ...

No, in dr. Matevž Grilc, odvetnik iz Celovca, je v Večeru dne 11. 5. 2010 »odločno zavrnil« trditve slovenske Sdv, da sta z dr. Dumpelnikom izvršila diverzijo »na daljnovod pri Škocjanu«, saj ju je tisti večer napadel neki mladenič, kar sta prijavila tudi avstrijski policiji.

Tako: vse pride enkrat na dan! Staro je pravilo, da resnica vedno zmaga! Gotovo je, da je admiral Brovet spadal med liberalce, legaliste in reformiste. To bodo pokazali tudi arhivi JLA, tako je povedal tudi sam pred svojo smrtjo, seveda, ko bodo dostopni javnosti. Vse pa kaže, da nekateri posamezniki v Sloveniji niso kaj preveč navdušeni nad vsebino (in resnico) teh in podobnih arhivov (mislim tudi na arhive varnostne službe 9. armade).

Bo pa držalo, da je bil admiral Brovet kot legalist odločen nasprotnik slovenski četverici JBTZ, saj je prav v zadnjem intervjuju dejal, da so »Jugoslavijo štirje neuravnoteženi tipi spravili v bankrot in da je bilo odtlej z njo nekaj hudo narobe« (Nedeljski, 22. 7. 2007).

Očitno bo tudi obveljalo moje mnenje, da je slovenska politika ta proces enostavno vsilila JLA, ker bi bilo normalno, da so četverici (in Bavčarju) sodili zaradi kraje Kučanovega stenograma, partijskega dokumenta, ki je nosil oznako državna tajnost, ne pa zaradi vojaškega dokumenta, ki je omenjal samozaščitno znotraj armade postopke pred rušilnimi demonstracijami kakršne so se začele na Kosovu ...

Tudi ne bo držala floskula, da je prav admiral Brovet obtožil Slovenijo za nekakšno kontrarevolucijo ... Kdo pa je organiziral in usmerjal »napade na JLA« pa itak že vemo! Dejstvo, da skupaj z armadnim generalom Kadrijevićem sploh nista podpisala ukaza o »napadu na Slovenijo«, je tudi eden pomembnih dokazov, da je bil admiral Brovet dejansko to, kar je sam zatrdil: ... »najprej Slovenec, šele potem vse drugo«. In dodal: »Osebnostno pa sem vztrajal na svojem mestu, da bi se zadeve izpeljale koristno za mojo domovino« je povedal v svojem zadnjem intervjuju zgodovinarju iz Trsta, Borisu M. Gombaču.

Povsem sem siguren, da bodo zgodovinarji, po pregledu dokumentov iz »blindirane kase« admirala Broveta zvedeli za resnice o razbijanju SFRJ in njegovi osebni vlogi. Izkazalo se bo, da je tudi admiral Brovet zaslužen za osamosvajanje Slovenije. In takrat se bo uresničila tudi moja napoved o postavljanju spomenika ...